

فشرده اظهارات
نماینده اتحادیه ملی کارکنان افغانستان
در

نودهشتمین اجلاس سالیانه I.L.O
ژنیوا "می - جون" ۲۰۰۹

جلالتماب محترم رئیس و اشتراک کننده گان
نود و هشتمین اجلاس (I.L.O)

نخست اجازه دهید از رهبری (I.L.O) و شما نماینده گان (I.L.O) نسبت فراهم آوری زمینه های خوب اشتراک در کار کنفرانس (I.L.O) ۹۸ و تسهیلات در نحوه کار کنفرانس و اقامت آرام ابراز امتنان نمایم.

اجازه میخوام از طریق خویش به نماینده گی از رهبری اتحادیه ملی کارکنان و کارگران کشور صمیمانه ترین تمنیات شانرا نسبت به مساعی برحق و بجای I.L.O در بهبود شرایط کار در سطح بین المللی ابراز نمایم.

دوستان نهایت عزیز!

حرکت های سندیکا در افغانستان، که اتحادیه ملی کارکنان در رأس آن بوده، پیشینه خوب کاری در کشور دارد که با در نظر داشت آن در وضعیت کنونی حاکم در کشور با مساعی و تلاش پیگیر در دفاع از حقوق کارمندان و کارگران عرصه سکتور دولتی، مختلط و خصوصی قرار دارد. با تأسف باید یادآور گردید که حرکت اتحادیوی ما در اثر نابسامانی های چندین ساله جنگهای تحمیلی که دامنگیر افغانها بود الی ۲۰۰۲ متوقف بوده و با آغاز کار دولت کنونی مجدداً بطور سازمان یافته و منظم به کار آغاز نمود.

اتحادیه ما بعد از ۱۸ سال نابسامانیا غرض دموکراتیزه ساختن حیات خویش و کسب هویت در ۳ مارچ ۲۰۰۹ سومین کنگره خود را با اشتراک بیش از ۳۵۰ تن نماینده های انتخابی از سراسر کشور مؤفقانه دایر نمود. در کنگرس مذکور:

- اساسنامه و ستراتیژی کاری اتحادیه در شرایط جدید به بررسی گرفته شد و تصویب گردید.
- هئیت رهبری جدید در یک رقابت سالم و دموکراتیک توسط نماینده گان انتخاب گردید.
- در رابطه به پیوستن اتحادیه ملی کارکنان به صفوف سندیکایی جهانی بحث شد.

• در رابطه به الحاق افغانستان به کنوانسیونهای شماره ۸۷ - ۹۸ - ۱۸۲ و ۱۴۴ اظهارات و تائیدات صورت گرفت و حمایت گردید.

• نکات نظر پیشنهادی امکا که حاوی () پیشنهاد بود به آدرس دولت قطعنامه و یا پاره ای از خواسته های کارگران کشور پیشکش گردید.

دوستان نهایت عزیز! من به نماینده گی از کارگران کشور در برابر شما اظهار نظر میکنم که بیش از چهار دهه در آن نابسامانی ها ادامه دارد که دیگر به هیچ وجه قابل تحمل نیست و مردم افغانستان نمی فهمند که بالاخره جزای کدام گناهان برایشان داده میشود. گاه به این نام و گاه تحت عنوان دیگر به منازعه و سرگرمی ملت با استفاده از روان پاک و معصومانۀ شان سازمان مییابد و مردم عادی کشور ما میگویند که افغانستان میدان زور آزمائی، گاهی بین قدرت های بزرگ و گاهی هم قربانی کشمکش های کشور های منطقه و همسایه ها، میگردد که این زور آزمائی ها با گذشت زمان به سریال های جدید فاجعه ها آفریده و با ادامه آن مردم افغانستان ، کارگران افغانستان ، زارعین افغانستان بالاخره ملت افغان بطور کل به بدبختیهای روز افزون روبرو و در نتیجه کنونی ما شاهد فقر ، گرسنگی ، تنگدستی ، بیکاری ، بی سرپناهی ویرانی شهرها ، دهات ، زراعت ، صنعت ، معارف و مخابرات بوده و دوران بربریت ، سربریدن ، انتهار ، بمب پرانیها ، بمباردمانیهای ظالمانه ، اختتاف و سایر بی رحمی های ناهنجار هستیم.

هم اکنون بیش از ۸ میلیون هموطنان ما زیر خط فقر زنده گی بخور و نمیر دارند ، بیش از ۸ میلیون بیکار و ۴۰۰ هزار کارگر موسمی داریم که روزی بانان و روزی بی نان سپری مینمایند ۱.۵ میلیون طفل یتیم و بازمانده داریم و تنها در شهر کابل بیش از ۷۰ هزار طفل زیر سن ۱۸ ساله نان آور خانواده خود بوده و سرگردان لقمه نان در جاده ها و سرکهای شهر میباشند. یعنی که تقریباً ۷۴ در صد مردم افغانستان در فقر بسر میبرند.

غرض بیرون رفت از آن ، دولت در طول بیش از هفت سال کار خویش هیچ برنامه و تدابیری مؤثر نداشت و ندارد و صرف شعار بازار آزاد را سر داده که نه بازار و نه هم سکتور موجود احیا گردیده و در نتیجه وضعیت با گذشت هر روز بسوی خرابی کشانیده میشود.

بحران بیکاری در کشور، مادر تمام بدبختی ها بوده جوانان ، پیرمردان ، اطفال و زنان ۵۰ در صد در بیکاری به سر برده و جای کار ندارند و مجبوراً به کشور های همسایه و یا دورتر با شکار قاچاقچیان انسان ، با بی رحمانه ترین شیوه های قاچاق ، روبرو گردیده که بدبختانه اکثریت شان نارسیده بمنزل و دستیابی به کار و یا اینکه در کانتینرها جان خود را از دست میدهند و یا در سر راه سر بریده میشوند ، یا آنکه در بحر ها غرق میگردند و یا هم به مردم ربایی ، ترور و اختتاف دست زده که این وضعیت به اتحادیه ما ، مردم افغانستان و هم به جامعه بین المللی بیش از این قابل تحمل نمیباشد.

بخاطر بیرون رفت از حالت بد فعلی اتحادیه حین برگذاری کنگره خویش ، ۳ مارچ ۲۰۰۹، و هم در آستانه تجلیل از روز اول ماه "می" بمثابه روز کارگر نکات نظریات پیشنهادی داشتند:

- ۱.
- ۲.
- ۳.
- ۴.

با نکات نظری که بیان شد هدف از آن بود تا شما نماینده گان محترم اشتراک کننده در I.L.O از ۱۹۸۰ از حالت افتیده و خراب اجتماعی ، اقتصادی ، خدماتی و جبرآمیز مردم افغانستان اطلاع پیدا نمایید و توجه جدی جامعه بین المللی غرض کمک و همکاری مادی و معنوی و ترتیب پرسونل ما به شکل گسترده جلب گردد. فرصت را غنیمت شمرده از نام اتحادیه ملی کارکنان و به نماینده گی از کارگران کشور از توجه و حسن نیت جامعه بین المللی نسبت به مردم افغانستان ابراز امتنان نموده و جدی ترین اقدامات بخاطر تأمین صلح در کشور مان و آغاز با اطمینان افغانستان آباد و عاری از جنگ و وحشت را آرزو بپریم.

با تقدیم احترامات

از توجه شما حظار نهایت

محترم ابراز تشکر میدارم